

Vítazstvo Srdca

POĎTE, PÔJDEME K JASLIČKÁM

Rodína Panny Márie

2012 (VI)/č. 89

Dar kňazstva je nevyčerpatelný

Aj tento rok sme mali veľkú radosť, lebo v bazilike Santa Maria Maggiore (Bazilika Panny Márie Snežnej) v Ríme prijali sviatosť kňazstva vkladáním rúk J. E. Maura kardinála Piacenzu, prefekta Kongregácie pre klérus, dvaja naši diakoni: Joseph Nicklas Maria Nietzel z mesta Muscatine, Iowa (USA) a Ján Svorad Bartík z Uňatína (Slovensko).

Na slávnostnú liturgiu, ktorá sa konala 30. júna 2012 pred najvýznamnejšou mariánskou ikonou Ríma Salus Populi Romani (vpravo), pricestovali do Talianska príbuzní a priatelia z Ameriky i zo Slovenska. Všetci boli hlboko dojatí kázňou kardinála Piacenzu, ktorý precítene a zo srdca hovoril o povolání kňaza.

„*Milí priatelia, vy, ktorí o niekoľko minút budete mojimi spolubratmi, slávejte svätú Eucharistiu vždy vo vedomí, že pre človeka na zemi neexistuje nič väčšie a že pre blaho ľudstva nemôžete vykonať nič účinnejšie. Budte preto skrz-naskrz eucharistickými kňazmi! Dar kňazstva je nevyčerpatelný. Boh sa chce cez vás darovať každému človeku. Chce byť dobrým pastierom pre každú stratenú ovečku, otcom pre každého márnotravného syna, svetlom pre každého slepého, životom pre každú smrť. Tým, že Pánovi pomôžete, aby mohol byť prítomný v živote každého jedného človeka, naučíte sa byť medzi ľuďmi ako ten, kto slúži! Svojím príkladom postavíte logiku sveta na hlavu a ukážete, že v skutočnosti je najväčší ten, kto slúži, to znamená – ten, kto pomáha druhým, aby stretli Krista. Nebojte sa takejto služby.“*

„V dieťati Ježišovi sa Boh stal závislým od iných, potreboval lásku ľudských osôb. On sa stal tým, ktorý nás prosí o lásku.“

Boh má plán pre každého človeka

*M*oja cesta ku kňazstvu nebola priamou cestou. Ale keď sa spätne pozerám, vidím, že to pre mňa bola tá najlepšia cesta. O to väčšia bola moja radosť, keď som v deň svojej vysviacky po mnohých rokoch dôkladného uvažovania, modlitby a štúdia konečne vyslovil svoje definitívne áno a daroval som sa celkom tomu, ktorý ma stvoril a ktorý ma nekonečne miluje. Narodil som sa v roku 1979 v Muscatine v štáte Iowa a tam som aj vyrastal v katolíckej rodine ako druhé dieťa zo siedmich. Máme vynikajúcich rodičov, ktorí nás obklopili láskou a vychovali nás tak, aby sme verili, že Boh je dôležitý. Vždy som miloval Boha svojím spôsobom a dbal som na to, aby som v nedeľu a počas sviatkov chodil na svätú omšu. No nemal som záujem zúčastňovať sa na náboženských podujatiach alebo modliť sa. A už vôbec by mi nebolo prišlo na rozum stať sa kňazom. Môj svet sa krútil okolo futbalu, hudby, štúdia a mojej priateľky.

Po druhom roku štúdia som sa po prvýkrát stretol s mojím terajším duchovným otcom, ktorý bol práve v USA kvôli Modlitbovému dňu ku cti Matky všetkých národov. Spočiatku som nechcel mať s ním nič spoločné, ale vďaka láskavému presvedčaniu mojej matky, ktorá stále verila v moje povolanie, som sa predsa len rozhodol, že sa s ním porozprávam. On v rozhovore ani slovom nespomenul kňazstvo, len ma povzbudil, aby som si vo svojom každodennom živote našiel viac času na modlitbu a aby som častejšie prijímal sviatosti. Vtedy som si pomyslel: „*Kňazom sa síce nechcem stať, ale keby som sa ním mal stať, tak by som chcel byť kňazom, ako je on!*“

*Š*tudoval som strojárstvo a počas týchto rokov sa mi stále znova vracala myšlienka: „*Možno ma Pán povoláva ku kňazstvu.*“ No ja som sa zakaždým vzpieral. Mal som svoje vlastné plány a predstavy. Okrem toho som bol veľmi zaľúbený, práve som končil štúdium a ako inžinier som už mal štyri lákavé ponuky od rôznych podnikov. Napriek tomu, že som Boha miloval, myslel som si, že ako kňaz sa nikdy nemôžem stať šťastným. Pán mi však naďalej ponúkal dar tohto povolania, no bez toho, aby ma nútil. Pomaly mi otváral oči pred skutočnosťou, že neexistuje väčšie šťastie, ako keď robíme to, pre čo sme boli stvorení. Ja som sa však snažil nájsť šťastie vo svojej práci, v peniazoch, v športe a vo vzťahoch, no vždy som zostával nenaplnený a nikdy som nebol spokojný. Chcel som zaplniť prázdnotu vo svojom srdci, no to môže v skutočnosti urobiť iba Boh!

*P*rostredníctvom niekoľkých pekných zážitkov a aj cez ťažké utrpenie som pochopil, že Pán mi skutočne ponúka povolanie kňazstva. Začal som túto možnosť brať vážne a vrúcne som sa modlil ruženec, aby som dostal usmernenie. Po šiestich mesiacoch, keď som už pracoval ako inžinier, som sa rozhodol všetko zanechať, odcestovať do Európy a urobiť jeden pokus v Rodine Panny Márie. Prirodzene, väčšina mojich priateľov a známych bola šokovaná touto novinkou. „*Nemôžeš predsa nechať svoju vynikajúcu prácu, nové auto, opustiť priateľku, rodičov!*“ Toto som počúval z každej strany. Ale vo svojom srdci som cítil, že Boh sa postará o všetko – a Boh to tak aj spravil! Priletel som do Ríma a tu mi Pán po mnohých rokoch hľadania a skrývania, ktoré mi vo svojej trpezlivej láske toleroval, dal zažiť útechu a radosť z toho, že som prijal jeho plán pre môj život. A nikdy viac som sa neobzrel späť!

Poznám kňazov, ktorí boli priťahovaní k duchovnému životu už od detstva. U mňa to tak nebolo. A som veľmi vďačný za tú cestu, ktorú pre mňa Pán vybral, pretože som získal skúsenosti, ktoré budú v mojom kňazskom živote veľmi hodnotné. Viem, čo znamená tvrdo študovať, ťažko pracovať, byť preťažovaný; byť zamilovaný a byť milovaný; riešiť problémy, organizovať projekty, pracovať s ľuďmi, odpustiť, byť frustrovaný a tisíc iných vecí, ktoré mi ako kňazovi budú iste užitočné. Niektorí možno povedia, že tieto obety sú príliš veľké, ale títo ľudia ešte nikdy nezakúsili útechu, ktorú dáva Pán všetkým, čo mu slúžia. Nevymenil by som všetky peniaze sveta za čo len jediný úsmev chudobných detí, ktorým môžem pomáhať v misii, kde pracujem.

*P*očas desiatich rokov kňazskej formácie som mohol ísť, na moju veľkú radosť, každé leto na misie do Ruska, aby som priniesol Božiu lásku a milosrdenstvo do tejto duchovne a materiálne chudobnej krajiny. V tomto čase rástla vo mne túžba slúžiť tam týmto ľuďom. Tak je teda od októbra mojím trvalým bydliskom naša misijná stanica v Alexejevke, v diecéze Saratov.

Ďakujem všetkým, ktorí sa počas týchto rokov za mňa modlili a ktorí ma tak neveriteľne podporovali v mojom povolaní. Viem, že každému jednému z vás to Pán tisíckrát vynahradí!

P. Nicklas Maria Nietzel

A čo keby som sa stal kňazom?

Svedectvo P. Jána Svorada Bartíka

*K*ed som sa 27. apríla 1974 narodil, mala naša dedinka Uňatín približne 200 obyvateľov. Ak sa Vám, milí čitatelia, zdá táto obec povedomá, tak asi preto, že je aj rodnou dedinou nášho drahého biskupa Pavla Máriu Hnilicu, strýka môjho švagra. V mojom detstve patrila katolícka viera – napriek komunistickému režimu – k nášmu každodennému životu. Večer sa v rodinách modlilo a pre každého bolo samozrejmé ísť v nedeľu na svätú omšu. Až neskôr, keď som spoznal iné krajiny, uvedomil som si, aký to bol pre mňa dar, že som vyrastal v katolíckom prostredí, aj keď sa viera neprežívala tak hlboko, ako by som si to dnes prial.

*M*oje detstvo sa ničím neodlišovalo od detstva mojich štyroch starších súrodencov a ostatných detí z dediny. Po ukončení školy mi radili, aby som sa stal inštalatérom, a keďže som nemal iné túžby, vyučil som sa tomuto remeslu. Svoju prácu som mal rád, až kým som jedného dňa pri posviacke istého kostola nepočul kázeň, kde som dostal úplne nové chápanie kňazského povolania. Uvedomil som si, že Boh môže povolať každého človeka, tak ako si aj Ježiš vo svojom čase povolal obyčajných rybárov za apoštolov. Pochopil som, že kňazi môžu pochádzať z normálnej, celkom jednoduchej rodiny, a tak som si ticho položil otázku: „Možno by som sa aj ja mohol stať kňazom?“ No snažil som sa tým už nezaoberať, pretože sa mi to zdalo nemožné a zároveň aj čudné, že by ma Boh mohol povolať za kňaza. Bol som presvedčený, že Boh môže darovať povolanie hocikomu, ale pravdepodobne nie mne, pretože som sa cítil na to absolútne nesúci. Jednoducho povedané, táto možnosť neprichádzala do úvahy.

To sa ale náhle zmenilo, keď ma Boh obdaroval osobitnou milosťou. Bolo to v roku 1995. Moja mama ma pozvala na púť do Litmanovej. Z našej farnosti sa išlo autobusom na mesačné zjavenie Panny Márie na hore Zvir. Toto miesto zjavení sa medzičasom stalo veľmi známym, takže tam počas posledných rokov putovali aj pápežský nuncius na Slovensku, ako aj Stanisław Dziwisz, kardinál Krakova, bývalý sekretár pápeža Jána Pavla II. Keď sme tam prišli, videl som na kopci mnoho ľudí – stáli v rade a na niečo čakali. Povedali mi, že všetci chcú vojsť do izbičky, v ktorej sa Panna Mária zjavila Ivetke a Katke, dvom vizionárkam. Tak som sa do radu postavil aj ja. Keď som vstúpil do izbičky, uctil som si sošku Panny Márie, tak ako to spravili tí, čo boli predomnou. V tomto okamihu sa vo mne udialo niečo, čo neviem opísať. Zrazu som v citeľnej Božej prítomnosti pochopil mnohé veci, ktoré mi doposiaľ boli nejasné, a pocítil som veľkú túžbu ešte hlbšie spoznať Boha.

*P*o návrate domov sa celý môj život zmenil: už som viac nepozeral televíziu, aj keď som doteraz týmto spôsobom trávil väčšinu svojho voľného času. Vonkajšie veci, ktoré boli pre mňa doteraz veľmi dôležité, zrazu stratili význam. Boh sám už naplňal môj život. Cítil som potrebu, ak to bolo možné, ísť aj každý deň na svätú omšu a modliť sa ruženec. Cítil som, že Boh so mnou niečo zamýšľa. Stále viac som v sebe cítil volanie ku kňazstvu, až kým som sa s tým všetkým nezveril biskupovi Pavlovi M. Hnilicovi, keď som ho znova raz stretol. On mi na to povedal: „*Keď ťa povolala Panna Mária, tak pre teba poznám spoločenstvo.*“

A tak som sa mohol v roku 1996 po prvýkrát zúčastniť na duchovných cvičeniach Rodiny Panny Márie v Trenčíne. A keďže som chcel toto spoločenstvo bližšie spoznať, mal som možnosť ísť do Uzovskej Panice. Po štyroch týždňoch spoznávania spoločenstva zblízka v tejto našej misijnej stanici, v malej jednoduchej dedinke, mi bolo jasné: toto je moje miesto!

Tak som dostal možnosť už tu na Slovensku začať môj noviciát, ktorý som ukončil v talianskom mestečku Civitella del Tronto. Moja veľká láska k misiám ma potom zaviedla na dva roky do Šerbaktov v Kazachstane. Potom som sa vrátil do Talianska, aby som v roku 2004 začal v Ríme študovať na Gregoriánskej univerzite. Na jednej strane som odchádzal z misií s ťažkým srdcom, na druhej strane som sa tešil na štúdium filozofie a teológie. Ako je zvykom v našom spoločenstve, môžeme sa po ukončení štúdia počas jedného roka ešte hlbšie pripraviť na našu kňazskú službu. Ja som tento čas strávil v rôznych domoch našich misií – v Šerbaktoch v Kazachstane, v Alexejevke v Rusku a potom v Nových Hradoch v Čechách, kde dnes pôsobím ako kňaz.

Nakoniec môžem len potvrdiť: je to neopísateľný dar, že ma Ježiš povolal do kňazskej služby a vyslovuje cezo mňa slová: „*Toto je moje telo,*“ alebo „*Ja ťa rozhršujem...*“ Preto by som sa chcel veľmi srdečne poďakovať všetkým, ktorí mi svojou modlitbou a každým iným spôsobom pomáhali na mojej ceste života zasväteného Bohu a na ceste ku kňazstvu a naďalej ma sprevádzajú.

Generálny dom Rodiny Panny Márie

Už viackrát sme Vám, milí priatelia a dobrodinci, vo vianočnom vydaní Víťazstva Srdca pripravili „špeciálny“ vianočný darček s príbehmi našich novokňazov a našich apoštolských sestier.

Najhlbšie tajomstvá srdca človeka pozná za normálnych okolností len málo ľudí. No keďže Vy, milí čitatelia, máte živú účasť na dianí v našej duchovnej rodine a na jej raste, na nasledujúcich stránkach Vás našich sedem nových apoštolských sestier chce potešiť rozprávaním o svojej osobnej ceste k povolaniu. Svoj slávnostný sľub pred arcibiskupom z Kolína zložili 1. septembra 2012 v Kláštore Božieho Milosrdenstva v Nových Hradoch.

Už po tretíkrát malo naše spoločenstvo tú česť, že Joachim kardinál Meisner prijal aj napriek pracovnému zaťaženiu našu prosbu a pozvanie a pricestoval do Čiech na slávnosť sľubu nových sestier našej Rodiny, pochádzajúcich z piatich rozličných krajín troch kontinentov.

Dom z Nazareta

„Zázrak tohto dňa spočíva v tom, že živý Boh nestratil nič zo svojho čara a fascinácie a stále nanovo povoláva k nasledovaniu mladých, sympatických ľudí plných nádeje.“ Týmito slovami začal kardinál Meisner svoju veľmi peknú a citlivú slávnostnú kázeň, s veľkou láskou venovanú novým sestrám.

„Kam konkrétne volá Pán naše sestry? Už meno spoločenstva sestier ‚Rodina Panny Márie‘ dáva na túto otázku odpoveď. Pán ich volá do rodiny Panny Márie. Jeden dom pre túto veľkú rodinu viac nestačí, takže už evanjelium sa zmieňuje o troch domoch, dôležitých pre Pána Ježiša a Pannu Máriu.

GENERÁLNYM DOMOM sestier Rodiny Panny Márie je dom z Nazareta ... dom, kde žil Ježiš v blízkosti jeho obyvateľov – pri Márii a Jozefovi ... Kázal iba tri roky, avšak tridsať rokov bol

svojou božsko-ludskou prítomnosťou v materskom dome v Nazarete ... a Mária ... sa teší tejto vrúcnej jednote srdc so svojim Synom. ... Ostaňte v generálnom dome Rodiny Panny Márie ako doma ... v dome z Nazareta! ... Vtedy zostane všetko svieže, činorodé a presvedčivé.

PRVÝ FILIÁLNY DOM generálneho domu z Nazareta je dom Márie z Betánie ... oáza, do ktorej sa Pán opätovne zvykol utiahnuť, keď sa unavil a vyčerpal na púšti každodenného života ... Mária otvára nádobu so vzácnym olejom a celý jej obsah vyleje na Pánove nohy, aby mu tak preukázala svoju lásku, svoju poctu a svoju oddanosť. A vôňou tohto oleja ... sa naplní atmosféra celého domu, totiž jej veľkorysosťou ... štedrosťou a šľachetnosťou. Toto by malo vytvárať a určovať aj klímu vo vašich sesterských domoch.

DRUHÝ FILIÁLNY DOM generálneho domu z Nazareta je dom apoštola Jána, do ktorého prijal Máriu po Ježišovom ukrižovaní. A to je konkrétne váš Materský dom na Slovensku. V tomto Materskom dome sa ako mladé sestry pripravujete na svoju úlohu a na tejto svojej ceste ste usmerňované. Aj preto by ste sa sem mali z času na čas vrátiť: k svojmu začiatku. Náš životný štýl musí byť poznačený radosťou začiatku.“

*N*a konci svojej hlbokjej homílie poukázal kardinál Meisner na Pannu Máriu, na „Ženu Božích ciest“. V úvahe o materskom dome ako paralelu spomenul slimáka, od ktorého sa aj človek môže čo-to naučiť: „Panna Mária ide ... k Alžbete ... na svadbu v Káne a potom ... do večeradla. Aj my sme na ceste. Boh nás vedie do ďalekého sveta. A ten, kto tak ako my, vo svojom živote nasleduje Krista, sa vyznačuje nielen tým, že sa nevydáva alebo nežení, ale aj tým, že je bez domova. Avšak nikto nemôže žiť bez strechy nad hlavou.

Milý Pán Boh nám ... daroval dôležitý životný model v slimákovi. Slimák si dom všade nosí so sebou. Nikdy nie je bez domova, a keď mu hrozí nebezpečenstvo, zalezie do ulity, utiahne sa do svojho domu. Od neho som sa to dlhé roky učil. Vo svojom živote si nosím izbičku z Nazareta stále so sebou; tak ako slimák. Je to moja klauzúra, ktorá ma všade ochraňuje, posilňuje a posmeluje, či už je to v nejakom spore alebo v boji, v radosťi alebo úspechu. Udrzuje ma v blízkosti Kristovej matky, ktorá vie vždy dobre poradiť.

Vyhľadajte si dnes váš dom, vašu ulitu! Potom nebudete mať dôvod na strach z budúcnosti, ale budete mať skôr dôvod na radosť, lebo Panna Mária pôjde všade s vami.“

Naplnili ma pokoj a istota

Stále viac si uvedomujem, akým veľkým šťastím je, keď je človek už od detstva vychovávaný v kresťanskej viere. U mňa to tak bolo. Spolu s mojimi dvoma mladšími sestrami Magdalénou (18) a Johannou (10) som strávila šťastné detstvo v Tirolsku. Rodičia nás, tri dievčatá, už od malička viedli k Ježišovi a Panne Márii. Pravidelne sme sa zúčastňovali na rodinných a mládežníckych duchovných cvičeniach organizovaných Rodinou Panny Márie. Vďaka tomu som vlastne stále žila v tejto mariánskej spiritualite. Vždy na mňa silne zapôsobilo, keď som videla, ako sestry vyžarovali lásku a čistotu. A predsa som si nevedela predstaviť, že by som sa aj ja raz mala stať misionárkou, lebo som si chcela založiť vlastnú rodinu.

Ako to už v puberte býva, aj ja som mala také obdobie, keď som sa zdráhala ísť na svätú omšu alebo sa spoločne s rodinou modliť, lebo som si myslela, že iné veci sú dôležitejšie a zaujímavejšie. A predsa ma v tom čase Panna Mária pred mnohým uchránila, pevne ma držala za ruku a viedla ma. Keď som mala 15 rokov, zomrela moja hlboko veriaci babička. Pred svojou smrťou nám jednoduchými slovami, ktoré sa mi vryli hlboko do srdca, povedala: „Vždy sa pevne držte viery, lebo ona vám dá silu pre váš život. Viera je veľmi dôležitá!“ A hoci som si bola istá, že naša babička je už šťastná, jej strata bola pre mňa veľmi bolestná a priviedla ma znovu bližšie k Bohu. Začala som sa zúčastňovať na mesačných mládežníckych stretnutiach v Innsbrucku a častejšie som si kládla otázku: „Čo chce odo mňa Ježiš?“ A za to, že som sa o niekoľko rokov neskôr dokázala rozhodnúť pre povolanie misionárky, vďačím celkom iste aj mojej babičke.

Po ukončení základného vzdelania mi zostávalo do začiatku štúdia na zdravotnej škole ešte pol roka a tento čas som chcela zmysluplne využiť. Matku Agnes som preto poprosila o povolenie stráviť tieto mesiace v Materskom dome v Starej Haliči, aby som si ujasnila, aká je Božia vôľa pre môj život. Že by som sa rada stala zdravotnou sestrou, to som vedela, ale či to bola aj Božia vôľa, tým som si už nebola až taká istá.

Hlboko v srdci som si totiž opätovne kládla otázku, či aj ja náhodou nemám povolanie stať sa apoštolskou sestrou. Doposiaľ som túto možnosť dosť často potláčala. Avšak v materskom dome, počas mnohých hodín strávených pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou, som musela zaujať konkrétny postoj k tejto otázke.

Medzi sestrami som sa už čoskoro cítila veľmi dobre, no vo svojom vnútri som mala veľa pochybností: je to azda len môj vlastný nápad, lebo obdivujem sestry, alebo je naozaj Božia vôľa, aby som nerozdelene žila pre neho? Mala som pocit, že všetci odo mňa očakávajú, aby som sa stala zdravotnou sestrou. Nemala by som si predsa len najskôr urobiť školu? Uprostred týchto bojov som si spomenula na jeden milostivý okamih z obdobia, keď som bola ešte doma. Pred obrazom milosrdného Ježiša som úprimne prosila, aby mi ukázal, čo si odo mňa praje. Keď som o niekoľko dní nato s touto prosbou v srdci zdanlivo náhodne otvorila Denníček svätej sestry Faustíny, pohľad mi padol na Ježišove slová: „Chcem si ťa vziať pre seba“ (Denníček č. 912). Zhrozená som knihu zavrela, ale Ježišove slová už zasiahli moje srdce.

Teraz, po mnohých mesiacoch, si znova spomínam na tieto okamihy. Jednoducho som už ďalej nedokázala potláčať Pánove slová.

Len čo som povedala svoje áno Božej vôli, naplnili ma istota a pokoj. Hoci som mala len 17 rokov, mohla som vo februári 2010 vstúpiť do postulátu a spolu s ostatnými novickami a sestrami prežiť nádherné roky formácie pod láskavým vedením Matky Agnes. V deň môjho slávnostného sľubu som v srdci mala len vďačnosť – vďačnosť za to, že smiem byť Ježišovou nevestou.

Vždy som to vedela

Doteraz ma všetci volali Kathi, v Materskom dome ale aj v mojej malej dedinke Pfunds v Tirolsku, kde som v bezpečí strávila bezstarostné detstvo so svojou staršou sestrou Terezou a mladším bratom Tobiasom. Už počas základnej školy som na otázku, čím by som sa raz chcela stať, vždy odpovedala: „Ja raz budem reholná sestra alebo predavačka.“

Môj kontakt s Rodinou Panny Márie jestvuje, odkedy si to len pamätám, pretože Boh ma mimoriadne obdaroval. Matka Agnes a páter Florian, ktorým som obom za mnohé veľmi vďačná, sú totiž súrodenci mojej mamy, ktorá tiež pochádza zo šesnástich detí rodiny Kerschbaumerovcov. Vzor mojej tety a môjho uja ako šťastných, moderných ľudí zasvätených Bohu na mňa urobil dojem už v detskom veku a vždy ma posilňoval v mojom vlastnom prianí byť sestričkou.

Určite sa za mňa modlili aj sestry môjho starého otca z otcovej strany, ktoré všetky vstúpili do Rádu sestier františkánok misionárook Panny Márie Pomocnice, kde dodnes pôsobia. Matka Bernarda Bütler, ich charizmatická zakladateľka, bola v roku 2008 pápežom Benediktom XVI. v Ríme vyhlásená za svätú ako prvá Švajčiarka novoveku.

Este stále mám v živej pamäti deň, keď som ako deväťročná išla s Matkou Agnes po Innsbrucku a keď som sa jej priamo na ulici zverila, že by som raz chcela ísť do kláštora. Ostala stáť a s úsmevom sa ma opýtala: „Mám ti už snáď v našom materskom dome rezervovať posteľ?“ – „No jasné,“ odpovedala som bez zaváhania. Avšak na cestu do materského domu som sa vydala až po mojich rebelských mládežníckych rokoch, o dobrých deväť rokov neskôr. V puberte som totiž chcela vedieť čoraz menej o ponuke povolania zasväteného Bohu, o to viac ma však zaujímal svet. Niežeby som chcela zabudnúť na Ježiša, ale úprimne som mu v modlitbe hovorila: „Skôr než pôjdem do kláštora, chcem toho ešte veľa zažiť: cestovať, mať priateľa a jednoducho byť taká, ako sú všetci ostatní.“

Do tohto obdobia zapadá aj nasledovný zážitok, ktorý mi prednedávnom pripomenula jedna priateľka zo školských čias. Keď som prišla na druhý stupeň základnej školy a keď sa nás ako

10-11-ročných učiteľia na začiatku školského roka pýtali, čím by sme sa chceli stať, jednoducho som povedala: „*Ja budem reholňou sestrou.*“ Tu sa všetci okolo mňa začali smiať a ja som sa cítila veľmi osamelo. Hlboko dotknutá som si vtedy zapísala do svojho denníka: „*Milý Bože, odteraz už nebudem nahlas hovoriť, že chcem ísť do kláštora. Ale to neznamená, že to nechcem.*“

*Z*iaľ, vtedy a ani v nasledujúcich rokoch som si neuvedomovala, že šťastie nespočíva v tom, aby sme všetko zažili a Boha pritom odsunuli nabok alebo ho zo života úplne vylúčili. Moje dôverné rozhovory s Bohom sa postupne stávali monológmi alebo rozhovormi so sebou a vo svojom vnútri, predovšetkým po dlhých oslavách, som cítila stupňujúcu sa nespokojnosť. Hoci navonok všetko klapalo, predsa len mi stále niečo chýbalo. Tak to bolo aj na moje 18. narodeniny v júli 2009 – a to aj napriek skvelej párty, prítomnosti mnohých priateľov a hlučnej hudbe techno a rock.

Len o dva mesiace neskôr, v septembri 2009, som po jednej celkom nečakanej tragickej udalosti našla cestu späť k ružencu. Jedného môjho dobrého známeho, veľmi milého a dobre vyzerajúceho, opustila priateľka, lebo sa pri každom spoločnom stretnutí opil, hoci sa zdalo, že má všetko na to, aby bol šťastný aj bez alkoholu. Keď som sa dozvedela, že on sa potom vo svojej vnútornej prázdnote hodil pod vlak, nemohla som tomu v prvom momente uveriť. Hneď som pohľadala svoj ruženec a bez rozmýšľania som utekala do kostola. Keďže dvere do kostola boli zatvorené, ruženec som sa modlila (po veľmi dlhej dobe, hádam aj po troch rokoch) celým svojím srdcom vonku pred kostolom. To bolo ako „prebudenie“, lebo znovu sa stalo pre mňa dôležitým to, čo bolo v mojom vnútri akoby zasypané a zabudnuté.

Opäť som začala myslieť na svoje povolanie a teraz už celkom konkrétne som chcela spoznať život sestier. Ježiš použil čoskoro jednu, tak trochu banálnu udalosť, môj vodičský kurz, ktorý som si robila v Innsbrucku v novembri toho istého roku. Po jednom nevydarenom priateľstve som počas kurzu bývala u sestier Rodiny Panny Márie v Dome Božského Srdca. Ich autentická láska, ich veselosť a ich modlitby ma fascinovali. Už onedlho nato som sa počas dvadsaťminútovej cesty do autoškoly namiesto počúvania „mojej“ hudby (techno, rock a iná populárna hudba) modlila ruženec.

*O*štyri mesiace neskôr som ukončila prácu predavačky a 19. marca 2010 som už bola v Materskom dome. To najkrajšie, čo som sa tam naučila a čo sa ešte stále učím, je pre mňa tento celkom osobný vzťah k Bohu. Veď čo by aj osožilo mať nekonečne milosrdného Boha, keby sme ho nepoznali!

A tak môžem z celého srdca len ďakovať, že si ma „ulovil“, že ma učí pravej láske a že si ma, tak to aspoň zatiaľ vyzerá, ešte nejaký čas ponechá v Materskom dome.

Pre mňa sa začal celkom nový život

Moja cesta s Bohom sa začala až keď som mala 15 rokov. Hoci som sa predtým len raz vo svojom živote vyspovedala a ako dvanásťročná som prijala prvé sväté prijímanie, o Bohu som nevedela takmer nič. A tak som v Uruguaji, vo svojej juhoamerickej vlasti poznačenej laicizmom a ateizmom, bola iba „jeden prípad z mnohých“.

Obaja moji rodičia boli ešte veľmi mladí a ja som od pondelka do piatka bývala u svojho otca a jeho rodičov v meste Florida. Tam som chodila aj na základnú školu. Iba víkendy som trávila s mamou a mojimi dvoma nevlastnými súrodencami. Obe rodiny boli neveriace, no napriek tomu ma moja stará mama od malička učila, aby som sa každý večer modlila modlitbu *Rozpamätaj sa, svätá Panna Mária*. To som aj verne robila, no to bolo všetko, v tom spočíval celý môj „duchovný život“.

Hoci moja stará mama vlastne nebola praktizujúcou katolíčkou, naučila ma ešte druhú vec, za ktorú som jej dodnes vďačná: aby som sa v obzvlášť ťažkých situáciách vždy pevne držala Panny Márie. Bolo to napríklad vždy v piatok, keď som po škole mala stráviť víkend u mamy. Oveľa radšej by som v sobotu a v nedeľu bola zostala u starého otca a starej mamy, pretože, žiaľ, u mojej mamy nebolo vôbec cítiť rodinnú atmosféru. A keď ona ešte ani nie 30-ročná zomrela, ja som mala iba dvanásť rokov. Mama mala síce epilepsiu, ale aj napriek tomu nikto z nás jej náhlu smrť nečakal. Dnes som si istá, že jej smrť zohrala dôležitú úlohu v mojom povolání, pretože odvtedy som už viackrát pocítila, že mi moja mama z neba veľmi pomáha.

O tri roky neskôr, ako pätnásťročná, som prežívala ťažké obdobie. Koľko nezodpovedaných otázok som vtedy nosila v sebe! Mama mi veľmi chýbala a otec nemal na mňa čas. Cítila som sa sama, opustená a nepochopená. Vtedy som začala chodiť poza školu – samozrejme tajne, aby sa o tom starká nedozvedela. Už som sa vôbec nechcela ani učiť a bolo mi všetko jedno. V tomto čase, bolo to v roku 2004, som stretla sestry z Rodiny Panny Márie, ktoré iba rok predtým prišli do Uruguaja. V ich kaplnke som po prvýkrát v živote mohla zakúsiť Ježišovu lásku, ktorá vychádza zo svätej Eucharistie a neuveriteľne ma priťahovala. Keďže som však pochádzala z prostredia, v ktorom Boh nemal miesto, bola som zmietaná na dve strany. To bolo veľmi namáhavé, ba niekedy až vyčerpávajúce: na jednej strane Boh a misionárky – na druhej strane moji priatelia, pre ktorých Boh nič neznamenal.

V takomto vnútornom rozporení som sa s ďalšími deviatimi dievčatami začala pripravovať na sviatosť birmovania, ale nakoniec iba tri z nás túto sviatosť prijali. Za to, že som dokázala zostať verná na svojej ceste viery, vďačím predovšetkým sestrám. Odkedy sme sa spoznali, trpezlivo mi každý týždeň telefonovali a veľmi priateľsky ma pozývali na nedeľnú svätú omšu. Ja som ich vždy veľmi rada sprevádzala na svätú omšu do dedín, ktoré patrili k farnosti. Rovnako rada som po svätej omši pomáhala pri nedeľnej katechéze. Áno, som si istá, že keby vtedy sestry misionárky nešli za mnou ako pastier za stratenou ovečkou, asi by som nebola vydržala na mojej ceste viery.

Po birmovke v roku 2005 som sa ako 16-ročná rozhodla, že aj ja budem misionárkou. Táto túžba dozrieva pomaly počas adorácie pred eucharistickým Pánom, až kým som jednoducho nedokázala inak, než svojou láskou odpovedať na celkom živú a citelnú Ježišovu lásku. Keď sa o tom dozvedel môj otec, okamžite ma zobral k psychologičke. Jednoducho nedokázal pochopiť moje rozhodnutie a myslel si, že so mnou nie je niečo v poriadku. No zaujímavé bolo, že po „terapii“ mu sama psychologička povedala: „Nemám najmenšie pochybnosti o pravosti Elisinho povolania.“ To otca upokojilo a odvtedy mi už nebránil ísť cestou môjho povolania.

*A*ko 18-ročná som sa hneď po maturite chcela ísť pozrieť do Materského domu Rodiny Panny Márie. No veľmi málo som si uvedomovala, že som na to ešte nebola dostatočne pripravená a príliš som žila ešte vo svete a pre svet. Vtedy ma to niekedy práve až ťahalo na diskotéku a od hudby ako rock alebo techno som bola závislá ako od nejakej drogy. Skôr než som ráno vstala, už som počúvala hudbu a bez prestávky to pokračovalo celý deň až do noci.

*S*tudovala som grafiku a webový dizajn na univerzite v Montevideu. Veľmi sa mi to páčilo a po úvodnom semestri mi otec zriadil Mobil-Shop, aby som si aj sama zarábala nejaké peniaze. No raz, bola už jedna hodina po polnoci a ja som ako vždy počúvala techno, sa v mojom vnútri celkom nečakane vynorila rozhodujúca otázka: „Elisa, čo tu robíš? Nechceš svoj život darovať Bohu?“

Toto bol jednoznačne ten milostivý okamih, pretože bez najmenšieho zaváhania som dokázala hneď vstať, zahodiť vyše 250 cédečok a pevne sa rozhodnúť: „Hneď teraz zanecháš svoj Mobil-Shop!“

A až teraz som bola vnútorne naozaj slobodná a z jedného dňa na druhý som sa dokázala oveľa lepšie modliť a klaňať sa Bohu. Pre mňa sa začal celkom nový život v milosti, takže o niekoľko mesiacov neskôr definitívne dozrelo moje rozhodnutie stať sa sestrou. V júli 2008 som všetko zanechla a z Uruguaja som odcestovala do Európy, do mojej terajšej duchovnej rodiny.

*Sr. María Alfonsína Rodríguez López,
z Floridy, Uruguaj*

Naplnená radosťou

*K*eď som sa 14. januára 1991 narodila v meste Gus'-Chrystalnyj (v Rusku pri meste Vladimir), vtedy nikoho ani len vo sne nenapadlo, že raz si ma Pán vyvolí za svoju nevestu a privedie ma do západnej Európy.

Napriek tomu, že moji rodičia neboli praktizujúci veriaci, dali ma pokrstiť v Pravoslávnej cirkvi. Pri krste som dostala meno Pelageja (Polina). Hoci sme sa nezúčastňovali na pravoslávnej liturgii, mama mi niekedy rozprávala o Ježišovi. Občas sme sa večer pred spaním pomodlili Otče náš, a keď sme išli okolo kostola, tak sme vošli dnu a pred ikonou sme zapálili sviečku. To bolo ale všetko. Môj otec bol „hľadajúcim“ človekom. Túžil nájsť pravdu. Možno aj preto sa na Vianoce

v roku 2001 zúčastnil na katolíckej svätej omši. Vtedy som mala 10 rokov a zobral ma so sebou do Vladimira. Veľmi dobre si pamätám, ako sa tu ocka počas polnočnej svätej omše dotkla milosť Vianoc. Odvtedy sa začal viac a podrobnejšie zaujímať o katolícku vieru a opätovne cestoval tých 70 km, len aby sa mohol zúčastniť na jednej svätej omši. Po roku sa rozhodol prestúpiť do Katolíckej cirkvi. Milovala som chodiť s ním na svätú omšu a myslím, že práve v kostole mi bola darovaná úprimná láska k Bohu. Večer pred spaním som sa rozprávala s Pánom Ježišom, modlila som sa, ľutovala som svoje chyby a darovala som mu celý uplynulý deň. Rada som chodievala na mládežnícke duchovné cvičenia, kde som si rýchlo našla veriacich priateľov. Predovšetkým som tam spoznala misionárky z Rodiny Panny Márie, ktoré prišli z Moskvy do Vladimira, kde počas duchovných cvičení viedli poklonu pred Najsvätejšou sviatosťou. Cítila som sa pri nich dobre a bavilo ma pomáhať im pri prípravách týchto dní. Hoci som mala len 14 rokov, rodičia mi dovolili ísť s nimi do letného tábora, ktorý organizovali, a tam som sa zasvätila Panne Márii. Spriatelila som sa tam so Slávkou, so sestrou jednej našej slovenskej misionárky sestry Veroniky Guliani.

Slávka ma pozvala, aby som budúci rok strávila prázdniny u nich doma na Slovensku. Veľmi ma dojalo, že večer sa celá rodina spolu modlila desiatok z ruženca a vzájomne si pred spaním dávali krížik na čelo. Aby som to mohla zaviesť aj v našej rodine, mame som darovala veľmi pekný ruženec a už po dvoch týždňoch sa mi spolu s ockom podarilo mamu získať. Chodievala s nami pravidelne na svätú omšu, v roku 2006 konvertovala aj ona na katolícku vieru a pred štyrmi rokmi sa spolu s ockom zosobášili v katolíckom kostole. Naša rodina takýmto spôsobom zažila moc modlitby ruženca a to, že Panna Mária všetko môže, ak sa na ňu obrátíme s dôverou.

Na konci mojich letných prázdnin na Slovensku ma Slávka so svojou mamou zobrali do Trenčína na duchovné cvičenia pre rodiny. Tu som ešte lepšie spoznala spoločenstvo a po pár dňoch som vnútorne nadobudla istotu, že chcem patriť Pánu Ježišovi tak ako tieto sestry a že svoju odovzdanosť chcem žiť práve v tejto duchovnej rodine. No keďže som mala len 15 rokov, nemohla som hneď zostať v materskom dome. S ťažkým srdcom som sa vrátila naspäť do Ruska a ešte dva roky som študovala, aby som si maturitou dokončila štúdium. Až potom som konečne smela prísť do materského domu na Slovensko. Odrazu som mala 171 sestier. Áno, naozaj je pravda, čo povedal Pán Ježiš svätému Petrovi, že každý, kto kvôli nemu všetko opustí, *dostane stonásobne viac* (porov. Mk 10, 29-30).

*H*oci som jediným dieťaťom mojich rodičov, tí sú šťastní, že idem touto cestou a že som sa rozhodla svoj život celkom darovať Bohu. V deň môjho slávnostného slubu som dostala meno Alžbeta, po rusky Elizaveta, podľa matky Jána Krstiteľa. Môžem úprimne povedať, že v ten deň som sa cítila ako moja svätá ochrankyňa, keď ju navštívila Panna Mária: moje srdce prekypovalo radosťou.

**Vedľa mňa stoja moja babka Galina a moja sesternica Taja.
V deň mojej obliečky povedala mama ockovi: „Dnes je veľký
deň pre našu rodinu,“ na čo on odpovedal: „Pre mňa je to dnes
dokonca ten najväčší a najdôležitejší deň.“**

Začalo to jedným malým áno

Ja a moje tri mladšie sestry sme dostali vieru od našich rodičov. Od malička nás brali na svätú omšu, v rodine sme sa spolu modlili a večer nám rodičia porozprávali zo života svätých nejaký príbeh, čo sme vždy s napätím očakávali. Iba nedávno mi rodičia povedali, že ma ako bábätko zobrali do blízkeho pútnického miesta Maria Eck, aby tam ďakovali Panne Márii. Keď som mala šesť rokov, stretli sme sa po prvýkrát na duchovných cvičeniach v Mníchove s P. Paulom M. a s Rodinou Panny Márie. Mama a otec v tom čase hľadali spoločenstvo veriacich rodín a duchovné vedenie a na tomto stretnutí sa cítili hneď „duchovne doma“ – aj nám deťom sa páčilo v detskej škôlke pri sestričkách. Mnohé hlboké myšlienky, ako napríklad spoluvykupiteľské utrpenie Panny Márie, zmysel utrpenia obetovaného z lásky a zasvätenie Panne Márii, boli pre nás úplne nové, ale v láskyplnom duchu, ktorý tu vládol, sme cítili, že je to pravda.

Dobre si pamätám, akí šťastní sme sa po duchovných cvičeniach vrátili domov s pevným predsavzatím, že sa opäť vrátíme. Tak sme stále viac spoznávali toto spoločenstvo a obľúbili sme si ho. S radosťou sme vždy očakávali nové vydanie časopisu Víťazstvo Srdca, kde nás najviac zaujali príbehy povolania bratov a sestier. Keď sme počúvali kazety s piesňami Rodiny Panny Márie, my deti sme sa vždy chceli hneď pripojiť a spievať, aj keď sme z cudzojazyčných piesní nerozumeli vôbec nič.

Mimoriadne hlbokým zážitkom boli pre mňa každoročné medzinárodné modlitbové dni v Amsterdame. Hoci som ako 8-9-ročná nerozumela všetkému, pri obraze Matky všetkých národov som sa cítila bezpečne aj uprostred tisícov ľudí.

Kedy som prvýkrát pocítila volanie k zasvätenému životu, to si nepamätám, ale malým, no predsavhodujúcim okamihom bol tento zážitok: Jedného dňa, keď som mala asi dvanásť rokov a práve som bola sama doma, vzala som do rúk obraz milosrdného Ježiša, ktorý sme dostali a vyzdobili si počas duchovných cvičení. Kým som hľadela na Ježiša, zdalo sa mi, akoby sa aj on na mňa priamo a láskyplne pozeral, a vtedy som jasne cítila, že ma chce mať iba pre seba. Zároveň som vedela, že aj ja mu chcem celkom patriť.

Vtedy som ešte málo chápala celú hĺbku nášho povolania. Myslela som si napríklad, že sestry nerobia nič iné, iba chodia na duchovné cvičenia a modlitbové dni. Určite sa ma dotkla jednoducho ich láska, ktorá z nich žiarila, ich krásny spev a hudba a tiež krásne biele šaty. Ale jedno som vedela naisto, a to bolo rozhodujúce: *Sestra je Ježišova nevesta*. A tak som toto moje malé áno brala veľmi vážne a prosila som Pannu Máriu, aby ochraňovala moju lásku k Ježišovi.

Počas nasledujúcich rokov som mala neustále pred očami svoj tajný cieľ a v škole sa moji spolužiaci čudovali, prečo sa nezaujímam o niektoré módné trendy. Často som počas vyučovania nenápadne vybrala z vrečka malý obrázok Pána Ježiša alebo Panny Márie, a krátko sa naň zahľadela.

*T*o mi pomohlo zostať vernou svojmu povolaniu. Som presvedčená, že som bola v tomto čase nesená skrytou modlitbou druhých, pretože učenie a príprava do školy boli pre mňa niekedy dôležitejšie ako modlitba. Obzvlášť mi pomohla tichá modlitba mojej mamy, ktorá už dávno tušila, že sa chcem stať sestrou. Bola to ona, čo nám vždy pripomenula prvé piatky v mesiaci a kňazský štvrtok a potom sa s nami modlila určité modlitby, a keď to bolo možné, išla aj na poklonu. Musím priznať, že sa mi to často zdalo prehnane a nechápavo som si myslela: *Prečo sa mama zase modlí za kňazov?* Nikdy by som neverila, že duchovné materstvo pre kňazov, ktoré som spoznala cez naše spoločenstvo, raz bude najhlbšou podstatou môjho povolania! Všetko muselo najskôr pomaličky rásť. Myslím, že Boh si poslúžil aj utrpením mojej starej mamy, ktorá je teraz už v nebi, a ktorá sa vždy verne modlila a odovzdane niesla svoju ťažkú chorobu. Až niekoľko rokov po jej smrti sme objavili v jej knihách veľmi starý obrázok Matky všetkých národov. Nikto z nás netušil, že stará mama si už uctievala Pannu Máriu s týmto krásnym titulom, ktorý aj mne bol už od detstva veľmi blízky.

*N*a jeseň v roku 2009 som po maturite prišla na Slovensko do materského domu. Sprevádzala ma tam moja rodina, ktorá ma tiež vždy podporovala, hoci fyzické odlúčenie bolo pre všetkých veľkou bolesťou, predovšetkým pre môjho drahého ocka. Stále lepšie som chápala, že aj túto bolesť odlúčenia premenil Boh na milosť, ktorá mi pomáhala na ceste môjho povolania. A preto chcem svojim drahým rodičom a súrodencom vysloviť srdečné *„Ďakujem!“*

Ježiš zariadil dokonca aj to, že svoje slávnostné áno som mu mohla vysloviť v Kláštore Božieho milosrdenstva, kde sa uctieva obraz, cez ktorý sa Ježiš prvýkrát dotkol môjho srdca.

Sr. Mariá Regína Steimbacher z Rabenden v oblasti Traunstein v Bavorsku, Nemecko

„Keď sa obzriem späť, môžem len ďakovať!“

„Vtedy si ťa navždy zasnúbim, ...“ (porov. Oz 2, 21- 22)

Keď som si ako 14-ročná otvorila Bibliu na tomto mieste, v prvom momente som sa zhrozila. *„Čo odo mňa Boh chce? Mám sa naozaj stať jeho nevestou?“* Takéto a podobné otázky mi prechádzali hlavou, pretože už vtedy mi myšlienka na život zasvätený Bohu nebola cudzia.

Ako najmladšia z piatich detí som vyrastala v hlboko veriacej rodine. Mojim rodičom i starým rodičom vždy veľmi ležalo na srdci, aby nás deti vychovali kresťansky. Zato som im dnes veľmi vďačná. Pre nás piatich súrodencov bolo úplne samozrejmé, že sme sa večer spolu modlievali ruženec alebo išli na svätú omšu. Keď potom išla naša rodina na púť do Medžugoria a v autobuse sme spoznali Rodinu Panny Márie, bolo mi jasné: *„Ak sa mám stať sestrou, tak tam!“* Okrem toho sa aj moja staršia sestra, sr. Elisa rozhodla pre cestu misionárky v Rodine Panny Márie.

Hoci som často cítila volanie, aby som svoj život zasvätila Bohu, a aj vnútorne som presne vedela, že by to bola pre mňa tá správna cesta, akosi som si to nechcela pripustiť. Ba ešte viac, ako mladé dievča som všetkými možnými prostriedkami potláčala myšlienku na povolanie.

Čím som bola staršia, tým väčšia bola aj moja záľuba v „radovánkach mladých“, takže som medzi svojím sedemnástym a dvadsiatym rokom žila akoby v dvoch úplne rozdielnych svetoch. Na jednej strane som milovala plesy a zábavy alebo som si jednoducho rada išla s kamarátmi niekam sadnúť; na druhej strane som sa často zúčastňovala na náboženských stretnutiach mladých alebo na duchovných cvičeniach. Bola som rozpoltená, zmietalo to mnou na obe strany, no nechcela som sa vzdať ani jedného, ani druhého.

*K*ed som potom ako 18-ročná spoznala jedného chlapca a začala sa s ním priateľiť, bola téma povolania pre mňa uzavretá. Aspoň som si to takto myslela. Srdce mi však hovorilo niečo celkom iné! Často som sa na svoje prekvapenie pristihla pri tom, ako potichu Ježišovi hovorím: „Ak je to naozaj tvoja vôľa, aby som sa stala sestrou, tak mi v tom musíš pomôcť. Hlavne mi musíš dať na to odvalu.“

*N*ajviac som sa bála toho, ako to vysvetlím svojmu priateľovi, potom aj mojim príbuzným, priateľom a kolegom v lekárni. Popritom som bola aj členkou dedinských mládežníckych spolkov; spolu to bolo dosť ľudí! V rodine cítili moju rastúcu nespokojnosť a rovnako som to vnímala aj ja, až kým som nedospela do štádia, keď som si povedala: „*Tak už dosť!*“ A tu mi Boh v jedinom okamihu dal odvalu rozhodnúť sa a splniť jeho vôľu. Konečne som dokázala povedať áno povolaniu, ktoré mi sám daroval. A urobila som to celým srdcom. Dobré si to pamätám ešte aj dnes. Bolo to 31. decembra 2009. Sedela som pri laptope a písala svojej sestre.

Od tohto okamihu som bola akoby novým človekom, ktorý mal znova radosť zo života. Nikto okrem sestry Elisy nevedel o mojom vnútornom rozhodnutí, no niektorí cítili, že sa vo mne niečo zmenilo. Dokonca Adolf, jeden z robotníkov na našom veľkom gazdovstve, sa raz spýtal mojej mamy: „*Čo sa stalo s našou Stefi? Znovu je taká veselá ako kedysi.*“

V nasledujúcich piatich mesiacoch som opätovne a celkom zjavne zakusovala, ako Boh všetko viedol a ako mi prišiel na pomoc. Bola som veľmi vďačná za to, s akou nezištnosťou rešpektoval môj priateľ moje rozhodnutie stať sa sestrou. Súčasne som žasla, ako dobre, bez najmenších pokusov odhovárať ma od cesty k Bohu v povolani zväťenej sestry a bez diskusií dokázali moje rozhodnutie prijať všetci priatelia, kolegovia v práci a známi.

Dnes, keď sa obzriem späť, môžem len ďakovať za Božiu dobrotu a lásku a za všetkých ľudí, ktorí ma vždy sprevádzali svojou modlitbou.

Sr. Luisa Foidl

z obce St. Johann v Tírolsku, Rakúsko

Po dlhom hľadani, šťastne v cieľi

Ako 26-ročná sa zoznámila moja mama s učením Katolíckej cirkvi a v tom istom roku (1984) sa ona a spolu s ňou aj jej tri sestry stali prvými katolíčkami v našej rodine. O rok neskôr sa vydala za môjho ocka, ktorý sa vďaka jej horlivosti tiež obrátil. Ako ročnú ma v roku 1987 dali moji rodičia pokrstiť a dostala som meno Marianna.

Asi to znie nezvyčajne, ale presne si spomínam, že už ako trojročná som v sebe po prvýkrát pocítila Božie volanie. V televízii som sledovala rehoľné sestry v hnedom habite, ako piekli chlieb. Táto scéna ma svojím pokojom tak fascinovala, že som si vtedy pomyslela: *Aj ja by som raz chcela žiť ako ony!* To mi ale, malému drobcovi, nebránilo onedlho nato celkom vážne oznámiť mame, že by som sa raz chcela vydať za svojho bratranca Dong-kyu, ktorý býval hneď v susednom paneláku a s ktorým sme vyrastali ako brat a sestra. Keď mi mama vysvetlila, že to nie je možné, povedala som bratrancovi sklamane: *„Keď sa nemôžeme zosobášiť, tak ja sa stanem sestrou a ty kňazom! Možno budeme môcť spolu pôsobiť v jednej farnosti.“* Vtedy, len ako trojročná, som to myslela celkom vážne. A tak sme sa s Dong-kyu často hrávali na kňaza a rehoľnú sestru. Namiesto závoja som si dala na hlavu uterák a na našej svätej omši sme ako hostie používali keksy. Už vtedy v nás oboch začala rásť túžba žiť pre Ježiša a Máriu.

V roku 1989 sa naša rodina zapísala do Modrej armády a odvtedy sme sa každý deň zasväcovali Panne Márii z Fatimy.

Keď som mala štyri roky, mama ochorela na tuberkulózu a dlho musela byť v nemocnici. Zatiaľ som bývala s mojimi tetami. Keď mi konečne dovolili navštíviť mamu v nemocnici, pre nebezpečenstvo nákazy som ju smela iba z diaľky pozdraviť. Veľmi som plakala, a keď to videl môj ocko, aj jemu sa tísli slzy do očí. Na túto chvíľu si spomínam ako na najtmavší okamih v mojom živote.

Vtedy som sa rozhodla, že svojim rodičom nechcem robiť žiadne starosti. A tak som odvtedy plakávala už len potajomky, a aby som utrpenie svojich rodičov nezväčšovala, všetko, čo mi spôsobovalo bolesť, som pred nimi skrývala v sebe. Stala som sa utiahnutou a tichou, pretože v čase maminej neprítomnosti mi veľmi chýbala jej láska. Toto utrpenie sa však stalo veľkou milosťou pre našu rodinu, pretože každý z nás našiel v tomto čase hlbší vzťah k modlitbe. Mama síce zostala chorá, ale vždy, keď sa cítila lepšie, chodili sme spolu denne na svätú omšu. Po svätej omši vždy prosila: *„Zostaňte ešte chvíľu a klaňajte sa Ježišovi.“* Pre mňa, ako 6-ročné dievča, bolo ticho nudné, a tak musela mama vždy bojovať o to, aby sme zostali.

Napriek tomu a bez toho, aby som si to zvlášť všimla, vložil Boh do mojej duše semienko lásky k Ježišovi skrytému v Eucharistii, takže aj vtedy, keď ma mama nemohla ráno sprevádzať do kostola, rada som zostala na adorácii aj sama.

Na základnej škole sa rýchlo rozchýrilo, že sa raz chcem stať rehoľnou sestrou, a spolužiačky o tom rady diskutovali. Dokonca aj učiteľky sa ma pýtali: „Ale prečo sa chceš stať sestrou?“ Ja som im odpovedala: „Pretože sa chcem stať matkou mnohých detí.“

Ako 14-ročná som s rodičmi po prvýkrát navštívila Medžugorie. Na tejto púti som tak silno prežila prítomnosť a lásku Panny Márie, že mi bola blízkou ako mama. Po návrate domov, do 12-miliónového Soulu, som sa začala každý večer modliť celý ruženec spolu s mamou a s ockom. Moji rodičia založili aj modlitbové skupinky pre deti, manželské páry a ženy. V priebehu týždňa sa u nás vystriedalo veľa ľudí, ktorí sa prišli s nami pomodliť a porozprávať. Moja mama bola predtým zdravotnou sestrou a teraz ju mnohí trpiaci prosili o odbornú radu alebo ju volali k chorým. Jej láska k blíznym sa ma veľmi dotkla a príklad mojich rodičov, s ktorými sme každú stredu chodili k chudobným, vo mne upevňovala túžbu, aby som svoj život celkom zasvätila službe blíznym.

Kto vie, kde ma Boh chce mať

*P*o maturite v novembri 2004 sme s bratrancom Dong-kyu navštívili viacero kláštorov. Bolo pekné spoločne hľadať Božiu vôľu a modliť sa jeden za druhého – až kým mi Dong-kyu jedného dňa neoznámil, že prostredníctvom nemeckého misionára pôsobiaceho v Kórei, pátra Traunera, spoznal spoločenstvo Rodiny Panny Márie a rozhodol sa odpovedať na vnútorné volanie. Nedokázala som pochopiť, ako môže byť Božou vôľou to, aby odišiel do takej vzdialenej krajiny, akou je Taliansko. Rozlúčka s ním na jar v roku 2007 nás stála veľa slz. Ja som požiadala o prijatie ku karmelitánkam, ktoré vo mne od malička vzbudzovali túžbu po živote zasvätenom Bohu. Keď som sa prišla predstaviť, jedna zo sestier sa ma celkom priamo opýtala: „Prečo sa chceš stať sestrou?“ Na túto otázku som jej odpovedala: „Aby som utešovala Ježiša.“ Bolo to zvláštne, ale mala som pocit, že tieto slová za mňa povedal niekto iný. Matka predstavená mi vysvetlila, že skôr, ako vstúpim do kláštora, musím vyštudovať vysokú školu. A tak aj napriek tomu, že ma to veľa stálo, som začala študovať francúzštinu. „Načo ja vlastne študujem?“ pýtala som sa často samej seba, až kým som znova nezaklopala na bránu iného kláštora. Ale aj tam som dostala odpoveď: „Najprv štúdium, potom povolanie.“

Tak som pokračovala v hľadaní svojho „duchovného domova“ a popritom som študovala. Vo voľnom čase som vyučovala katechizmus 20 detí z našej farnosti. Každú sobotu sme mali svätú omšu pre deti a v lete bol s nimi skvelý tábor. Napriek týmto radostným a aj cenným skúsenostiam som vo svojom vnútri stále silnejšie a naliehavejšie cítila Božie volanie. Ešte stále som však nevedela, kde ma chce Boh mať. Postupne potichu prichádzali pochybnosti a ja som si začala myslieť: *Keď to Boh takto dopúšťa, možno ani nechce, aby som sa stala jeho nevestou.*

Strácala som vnútorný pokoj a bola som celá dopletená, až mi napadlo, že by som mohla ísť navštíviť bratranca Dong-kyu do Európy. Počas príprav na cestu som sa vrúcne modlila: „Ježiš, prosím ťa, daj mi počas tejto cesty spoznať tvoju vôľu prostredníctvom nejakého kňaza.“ S požehnaním svojich rodičov, ktorí vždy podporovali túžbu svojho jediného dieťaťa celkom sa zasvätiť Bohu, som na tri mesiace opustila Kóreu. Najprv som štyri týždne s ťažkým ruksakom na chrbte putovala z Francúzska do Santiaga de Compostela v Španielsku. Pokračovala som do Portugalska a každý deň som dúfala, že stretnem kňaza, cez ktorého spoznám Božiu vôľu pre môj život. Čím viac sa blížil môj návrat do Kórey, tým viac som bola znepokojená.

Rím, kde žil Dong-kyu, bol poslednou zastávkou mojej cesty. O spoločenstve, do ktorého patrila, som vlastne nič nevedela. Vždy, keď som s ním zo Soulu telefonovala, povedal iba celkom krátko a stručne: „*Mám sa veľmi dobre. Som tu ako v raji.*“ Až počas môjho pobytu v Ríme som konečne pochopila, čo tým myslel. Zvlášť, keď som zistila, že k spoločenstvu patria aj sestry. Neostávalo mi nič iné, ako do telefónu povedať mame tiež iba: „*Mama, mám sa veľmi dobre. Je tu ako v raji.*“

*D*ňa 11. októbra 2008, na sviatok Materstva Panny Márie, bola moja modlitba vypočutá. Môj terajší duchovný otec mal byť tým kňazom, prostredníctvom ktorého mi Ježiš potvrdil moje povolanie. Poradil mi, aby som sa ešte na štyri mesiace vrátila do Kórey a dobre sa naučila po taliansky. V marci 2009 ma Panna Mária konečne doviedla do Rodiny Panny Márie. Pri rozlúčke mi ocko povedal: „*Chcem Bohu darovať to najvzácnejšie, čo mám.*“

Prvých osem mesiacov v Ríme ma naša vzájomná sesterská láska naplňala takým šťastím, že som si každý večer pri zaspávaní myslela: „*Ach, keby tak už bol ďalší deň!*“
A podobné boli aj ďalšie tri roky v Materskom dome.

Sr. Marianna od Nepoškvrneného Srdca Panny Márie Lee zo Soulu, Južná Kórea

Mimoriadna vianočná milosť

Na Slovensku ešte málo známy vietnamský redemptorista brat Marcel Van (1928-1959) bol vyvolený Bohom, aby pokračoval v misii svätej Terezky Ježiškovej. Pod jej vedením stále lepšie chápal, že láska dokáže premeniť aj utrpenie na šťastie. Túto podstatnú milosť dostal ako dar celkom nečakane na Vianoce 1940.

Kiežby sa aj vo Vás, milí čitatelia, počas týchto blížiacich sa vianočných sviatkov udial takýto „malý a zároveň veľký zázrak“.

*J*oachim Nguyen Tan Van prišiel na svet dňa 15. marca 1928 v Ngam Giao, malej dedinke ležiacej medzi mestami Hanoj a Hai Phong. Pod láskavým dohľadom svojej veriacej matky sa tento citlivý a výnimočne nadaný chlapec vynikajúco rozvíjal. Nápadnou bola predovšetkým jeho hlboká, detská nábožnosť. Keď ako 6-ročný pristúpil k prvému svätému prijímaniu, bol (ako neskôr sám spomína) vo svojom vnútri „*premožený neuveriteľnou radosťou*“. „*Jedným razom som sa rozplynul ako kvapka vody v nesmiernom oceáne. Teraz zostáva už len Ježiš; a ja, ja som Ježišovo malé nič.*“

Od tohto dňa začala v jeho srdci horieť len jediná túžba: „*Veľmi som si želal stať sa kňazom, aby som mohol priniesť radosť tým, ktorí nie sú kresťanmi.*“ Zdalo sa, že Prozreteľnosť mu je naklonená, keď matka prenechala náboženskú výchovu malého Vana Jozefovi Nha, obecnému

farárovi zo vzdialenej dediny, pretože prísne zaobchádzanie v škole už fyzicky ďalej nezvládal. No, žiaľ, práve tieto roky sa stali najbolestnejšími v živote tohto čistého, krehkého dieťaťa.

*N*ajskôr bol Van svojim novým prostredím nadšený. Bol skvelým žiakom a jeho správanie bolo príkladné. Avšak presne táto jeho čnostná povaha provokovala Vinha, jedného z katechétov. Vinh sa márne snažil Vana zneužiť a týral ho fyzicky až natoľko, že krvavé stopy na bielizni už nedokázal skrývať. Keď sa to farár dozvedel, snažil sa Vana chrániť. Ale žiarlivosť ostatných katechétov zapríčinila, že vynášli nové spôsoby trýznenia, tentoraz viac psychické a duševné. Zafážko mu padla aj nedobrá atmosféra v dome, vytváraná zlou morálkou.

Keď ako 12-ročný dostal koncoročné vysvedčenie, učitelia mu zároveň vysvetlili, že už viac do školy chodiť nesmie.

Ako sa však mal stať kňazom? Nato tam predsa prišiel! V tejto beznádeji Van utiekol a začal žiť na ulici ako malý žobrák. Keď nakoniec našiel cestu domov, jeho matka ho prijala len s nevôľou, ako nepodareného syna. On sám o tomto období píše:

„Brána môjho srdca sa hermeticky uzavrela. Neodvážil som sa vysloviť nič skutočne zo srdca a preplakal som celé dlhé noci. Zašlo to až tak ďaleko, že som sám seba považoval za zavrhnutú bytosť.“

Utrpenie premieňať na šťastie

*D*obre si môžeme predstaviť skleslosť a beznádej 12-ročného dieťaťa, ktoré je úplne nevinné všetkými zavrhnuté. V tomto jeho veľkom utrpení zasiahol sám Boh. Bolo to na Vianoce v roku 1940. Vo svojej autobiografii Van neskôr sám opíše to, čo vtedy zažil:

„Tento rok som v predvianočnom čase už viac nesníval o vianočných darčekom, aké som dostával vo svojom detstve. Pochopil som, že môj vianočný darček bol pripravovaný slzami a utrpením uplynulých mesiacov. Polnočná svätá omša sa začína. Moje srdce sa dôkladne pripravuje na prijatie Ježiša. V mojej duši je temno a chlad ako uprostred zimnej noci. Už ani neviem, odkiaľ ešte vziať svetlo a trocha lásky, aby som zohrial prázdny príbytok môjho srdca. V tomto okamihu je iba Ježiš mojou jedinou nádejou. Vrucne túžim po jeho príchode...“

*K*onečne prišla tá chvíľa, keď vo svätom prijímaní prichádza Ježiš do Vanovho srdca. *„Nesmierna radosť sa zmocnila mojej duše. Cítim sa tak, akoby som našiel ten najvzácnejší poklad môjho života. ... Prečo sa mi moje utrpenie zrazu zdá byť plné krásy? V jedinom okamihu bola moja duša premenená. Už sa nebojím utrpenia. Boh mi zveril poslanie: premieňať utrpenie na šťastie.“*

Môj život bude odteraz čerpať silu v láske a bude už len prameňom šťastia. Nevieť, či toho dňa zasiahla svojím prostredníctvom svätá Terezka Ježiškova. Faktom je, že milosť, ktorá ma v tej požehnannej noci obšťastnila, sa v žiadnom ohlade neodlišuje od tej, ktorú dostala aj svätá Terézia.“

Skutočne veľmi podobným spôsobom dostala 14-ročná nastávajúca karmelitánka z Lisieux na Vianoce v roku 1886 tú veľkú a oslobodzujúcu milosť, ktorá jej dala silu zabudnúť na seba a byť šťastnou v utrpení tak isto, ako aj v radošti.

Ešte počas polnočnej svätej omše Van cítil, že sa z neho stal celkom iný človek. Bol by si tak rád po svätom prijímaní prečítal modlitbu z modlitebnej knižky! Ale v kostole bola tma a pri sviečkach stála privilegovaná skupina, ku ktorej on nepatril. Až keď títo ľudia opustili kostol, mohol si Van konečne nájsť také miesto, kde mal dostatok svetla na čítanie. No sotva otvoril modlitebnú knižku, prišla k nemu jedna z jeho príbuzných, zhasla sviečky a upozornila ho na to, že nepatrí k tým vyvoleným, ktorí smú sedieť na týchto miestach. Van píše: „Predtým by som si neodpustil neprejsť svoju nevôľu. Ale tejto noci sa niečo zmenilo. Pokojne som zatvoril modlitebnú knižku a oprel som sa o stĺp. Tam som Bohu obetoval svoje slzy a svoje víťazstvo.

Toto je moje prvé víťazstvo, samo o sebe malé a neporovnateľné s horkosťou mnohých ďalších skúšok. Ale po prvýkrát sa mi podarilo z lásky k Ježišovi trpieť s radosťou. Podišiel som k jasličkám, aby som Ježišovi priniesol tento dar. Keď som prišiel domov, stretol som osobu, ktorá v kostole vedľa mňa zahasila sviečky, a akoby sa nebolo nič stalo, zaželel som jej radostné Vianoce. Vďaka tomuto víťazstvu som z každej ponížujúcej situácie väčšinou vyšiel ako víťaz.“

Skrytý apoštol Božej lásky

*B*olestivých situácií a pokorovaní bolo v živote malého Vana nespočetne mnoho, vnútorných i vonkajších. Jeden z najbolestnejších momentov prišiel vtedy, keď mu svätá Terezka Ježiškova, ktorá sa opakovane zjavovala jeho duši, musela jedného dňa v Božom mene odovzdať nasledujúce posolstvo:

„Van, môj malý brat, musím ti povedať niečo dôležité. Ale veľmi ťa to zarmúti. Boh mi dal poznať, že sa nestaneš kňazom, ale aj bez toho, aby si ním bol, budeš mať kňazskú dušu.“

Vanovi sa zrútil svet, pretože od svojho detstva obetoval za to všetko, a teraz má Terezka pre neho takúto správu!

„Predovšetkým modlitbou a obetou sa staneš apoštolom, ako som bola aj ja. Tvojou úlohou bude byť skrytým apoštolom lásky.“

*K*rok za krokom sa Van naučil milovať svoju misiu. „Ó, môj malý Ježiš, obetujem ti všetku zábavu a všetky sladkosti. Prijmem aj utrpenia, ktoré mi pošleš, aby som Ťa utešil, aby som potešil tvoje srdce a zároveň, aby si pritom zabudol na údery hriešnikov, ktorí Ťa privádzajú do plaču.“

V roku 1955 šiel Marcel Van ako redemptorista dobrovoľne do Severného Vietnamu: „Idem, aby tam bol niekto, kto uprostred komunistov miluje Boha.“ Pretože verejne zastával pravdu, bol už za krátky čas komunistami zatknutý a odsúdený na 15 rokov nútených prác v pracovnom tábore. Po dlhých útrapách, oslabený tuberkulózou a chorobou beri-beri, dňa 10. júla 1959 vo veku 31 rokov poslednýkrát vydýchol. Jeho misia zachraňovať duše, predovšetkým kňazské duše cez „utrpenie z lásky“, bola završená.

Dvadsať piata hodina

*Keby nám Pán Boh v Adventnom období daroval každý deň o hodinu viac,
bolo by po predvianočnej nervozite a po predvianočnom strese?
To sa nám pokúsi priblížiť nasledovná poviedka,
určite vhodná na zamyslenie pre nás všetkých.*

*J*edného dňa ustarostení anjeli hlásili Stvoriteľovi, že ľudia sa takmer úplne prestali modliť. Vzápätí nato sa nebeská rada rozhodla, že všetky príčiny tohto stavu dá prešetriť zástupu anjelov. Anjeli potom podali nasledujúcu správu: Ľudia sú si vedomí nedostatku modlitieb a sťažujú sa na to. Ale, žiaľ, i napriek svojej dobrej vôli jednoducho nemajú na modlitbu čas.

Nebeski obyvatelia boli prekvapení, no zároveň im aj odľahlo. Nejde tu teda o odvrátenie od viery. Je to len nedostatok času. Nebeská rada rozmýšľala, premýšľala, čo by sa s tým dalo spraviť. Niektorí anjeli navrhli, že by sa mal moderný, hektický život odstrániť nejakými vhodnými opatreniami. Ďalšia skupina anjelov navrhovala pre ľudské pokolenie dokonca trest: „*To zaberie,*“ povedali a poukázali na potopu sveta.

*N*a jedinečný objav prišiel istý mladý anjel. Nech Pán Boh predĺži deň! Na prekvapenie všetkých – Pán Boh súhlasil a stvoril 25. hodinu dňa. V nebi vládla radosť. „*Boh je proste taký,*“ hovorili, „*má pochopenie pre svoje stvorenia.*“

Keď si ľudia na zemi začali všímať, že deň trvá o hodinu dlhšie, boli ohromení, a keď sa dozvedeli aj dôvod, naplnilo ich to vďačnosťou. Prvé reakcie boli veľmi sľubné. „*Bude to síce chvíľu trvať,*“ bolo počuť z informovaných kruhov, „*kým sa tomu ľudia prispôbia, ale potom sa všetko zaberá.*“ Po určitom čase opatrnej zdržanlivosti biskupi vyhlásili, že 25. hodina vojde do života ľudí ako

„Božia hodina“. No začiatočnú radosť v nebi čoskoro vystriedalo vytriezvenie. Napriek všetkým očakávaniam neprichádzalo do neba viac modlitieb ako doteraz. A tak zase vyslali poslov na zem a tí podali hlásenie: „*Obchodníci odkazujú, že 25. hodina, za ktorú sú veľmi vďační, si vyžiadala nepredpokladané výdavky prestavbou celej organizácie. Tieto náklady treba doplniť zvýšenou aktivitou. Prosia o pochopenie – je to reálna nutnosť.*“ Iný anjel bol v odborovej organizácii. S prekvapením, no zdvorilo si ho vypočuli. Potom mu vysvetlili, že nová hodina zodpovedá dávnej požiadavke odborovej organizácie. V záujme zamestnancov ju treba nechať na oddych.

V kruhoch intelektuálov sa o novej hodine živo diskutovalo a v jednej známej televíznej talk-show poukázali hlavne na to, že nikto nemá právo plnoprávnemu občanovi predpisovať, čo má s touto hodinou robiť. „*Nápad biskupov zakoreniť ju vo vedomí ľudí ako ‚Božiu hodinu‘ musíme zamietnuť ako autoritatívne poručníctvo. Mimochodom, ešte nie je ukončený výskum, ako táto nová časová jednotka vznikla. Naivné náboženské vysvetlenia sa ľuďom v žiadnom prípade podávať nesmú.*“

Anjelovi, vyslanému do cirkevných kruhov, sa dostalo vysvetlenia, že ľudia sa modlia tak či tak. Zásah neba vraj v každom prípade možno brať len ako ponuku, ako vec osobného rozhodnutia vo svedomí.

Niektorí zašli ešte ďalej a hovorili, že cirkevný pohľad na celú záležitosť treba kriticky zhodnotiť: Domnienka, že 25. hodina by mala byť stvorená kvôli modlitbe, je príliš ohraničená a v žiadnom prípade nie je možné, aby časom obyčajných ľudí disponoval niekto „zhora“, kým sa nevytvorí patričný názor „zdola“. Niektorí kňazi zdôraznili, akí sú vďační za túto dodatočnú hodinu, ktorú naliehavo potrebujú na pastoračiu.

A tak mali takmer všetci nejaký dôvod, prečo nemôžu venovať novú hodinu dňa modlitbe. Niektorí anjeli však rozprávali aj o ľuďoch, ktorí darovaný čas, ako vlastne aj ostatné hodiny svojho života s vďačnosťou z Božích rúk prijímali a darovaný čas využívali na svedomité plnenie svojich úloh, na službu blížnym, na účasť na svätej omši a tiež na modlitbu, na ktorú si teraz našli čas ľahšie než doteraz.

ebeská rada teda skonštatovala: Modlitba je otázkou lásky. Len samotný dostatok času z nás neurobí ľudí, ktorí sa modlia. Čas majú, úprimne povedané, len tí ľudia, ktorí milujú. Nato v nebi rozhodli, že poprosia Boha, aby 25. hodinu vymazal z mysle ľudí a z ich spomienok. Stalo sa!

Autor: Andreas Laun, pomocný biskup
pre diecézu Salzburg.

Prevzaté a preložené z knihy
z nemeckého originálu:
Willi Hoffsümmner,
Die 100 schönsten Weihnachtsgeschichten,
Verlag Herder GmbH,
Freiburg im Breisgau 2008.